

Záludná technika multikulturalistů

Jiří Fuchs

Jedním z důvodů nezaslouženého úspěchu myšlenkových šablon multikulturalizmu je oblíbené obviňování oponentů z rasizmu. Takové obviňování je však v užití protagonistů i aktivistů ideologie multikulti jednak farizejské, neboť oponentům vytýká mravní defekt, jímž je samo nesené, a krom toho je i hanebné, protože vykazuje rysy sofistické zlovolnosti.

K prvnímu. Nelze přehlédnout, že vyznavači multikulturalizmu neskrývají zášť a hluboké opovržení těmi, kdo zpochybňují jejich úžasně humánní recepty, potažmo jejich nemalé mravní sebevědomí. Musejí je proto umlčet, musejí je mravně deklasovat. K tomu právě slouží obviňování z rasizmu. Ten je totiž evidentně nemravný a úzce souvisí s domněle bohulibými aktivitami multikulturalistů; vždyť s ním tak angažovaně zápasí. Aby však obvinění z rasizmu splnilo účel, musí být samo o sobě razantní, omračující. Rasizmus je proto rétoricky nadsazen jako do nebe volající hřích, nad nějž většího není. Je hodnocen jako neslýchané kacířství, jako bezmála trockistická úchylka.

Takovým zesílením negativní mravní konotace rasizmu startuje hon na „rasisty“. Obvinění z rasizmu se stává kladivem na oponenty té jediné správné, dobou posvěcené ideologie. Nenávisť k určité množině (nekonformních) občanů je tu nepokrytá; projevuje se např. tendencí ke kriminalizaci oponentů. Přitom je ospravedlňována svatým bojem proti nenávisti k určité (jakékoli?) množině občanů. Aby byl paradox opravdu evidentní, dopřávají si světloňosi pokroku potěšení vyhlášovat, že „Každý běloch je vědomě či nevědomky rasista“. Jak osvobozující! Jak rasistické!

Někdo ale namítne, že oškřiv si zločinné jednání a smýšlení je přece správné. A rasizmus je nepochybně myšlenkově zvrhlý; vede ke zločinům. Jaképak tedy pokrytectví?

Tady už přecházíme k druhému bodu. Musí být každý, kdo nepřistupuje na neomalená pravidla politické korektnosti multikulturalistů ihned rasistou? Podle toho, jak pohotově bývá jako takový nálepkován, bychom mohli soudit, že ano. Jenže za tímto zdáním se skrývá ona zlovolná sofistika.

Ptejme se nejprve, proč je rasizmus mravně vadný. Protože nespravedlivě atakuje jedince určité rasy už kvůli jejich rase. Zavrženíhodným rasistou je tedy každý, kdo kritizuje, odmítá či napadá člena určité rasy jen pro jeho rasovou příslušnost. Tuto definici však multikulturalisté vtípně (sofisticky) posouvají a rozšiřují takto: Každý, kdo kritizuje jedince určité rasy, je rasista. Původní etické hodnocení (nemravnosti) rasizmu je přitom pochopitelně zachováno – přechází i do takto upravené definice. Tímto trikem získávají snadnou možnost identifikovat oponenty multikulturalizmu jako rasisty.

V praxi to vypadá tak, že když hájíte právo na svobodnou kritiku typického špatného chování některých členů privilegovaných menšin, jste okamžitě označen za rasistu. To je ovšem nespravedlivé zjednodušení, neboť oprávněně kritizovatelné jednání, které spoluobčany evidentně obtěžuje a ohrožuje, bývá pro určitou část dané menšiny typické. Vyplývá totiž z

jejich příslušnosti k této menšině na základě nějaké v ní rozšířené patologie mravního vědomí; např. fanatismus islamistů či zdání nevinности okrádání u cikánů.

Tím není řečeno, že už sama příslušnost k dané menšině implikuje kritizované zlo, takže by každý její člen nutně toto zlo páchal. Stává se však, že tato příslušnost je nikoli o sobě, ale v určitém praktickém vztahu či aspektu důvodem kritizované špatnosti; např. rozšířené vědomí (nikoli všech) členů určitých menšin, že druzí mají povinnost se o ně postarat. S těmito skupinovými mravními defekty v rámci nějaké menšiny byla učiněna nepopiratelná zkušenost. Proto je zcela přirozené, když se lidé podle ní zařizují a nákazu kriticky hodnotí jako nákazu.

Kdo tedy odmítá (protipřirozené) recepty multikulturalistů, jako jsou pozitivní diskriminace či nekritizovatelnost členů jisté podmnožiny určitých menšin, není proto ihned rasistou. Může naopak odmítat rasismus inteligentněji, aniž by přitom upadal do opačného extrému a pěstoval s multikulturalisty rasismus naruby. Nenávist multikulturalistů k oponentům proto není (oprávněnou?) nenávistí ke zločincům; je pokrytecká. Zdání její oprávněnosti si multikulturalisté usnadňují zmíněnou sofistikou, kterou lze vyjádřit pseudosylogizmem: Rasista kritizuje členy určitých menšin; Vy je také kritizujete; jste tedy rasisty.

Lze ovšem pochopit, že pro mnohé zapálené nápravce světa je svaté nadšení víc než logika. Pak je jen v logice jejich horoucích vášní, když svou argumentaci vylepšují permanentním podsouváním špatných motivů. Nejste-li totiž náhodou při prvním kontaktu zrovna vstřícní k některému členu privilegované menšiny, okamžitě Vás aktivisté okřiknou jako rasisty. Multikulturální agenti vždy jasnozřivě vědí, že jste k dotyčnému rezervovaní kvůli jeho rase. Nemohou připustit, že by to mohlo být i z jiného důvodu: třeba na základě před-ideologické špatné zkušenosti, kterou s mnohými členy téhož původu máte, a podle níž se orientujete.

Obviňování z rasismu nabylo na Západě rozměrů intelektuálního teroru. Lidé se zdravým, ideologicky nezmasírovaným rozumem přistupují ze strachu před citelnými postihy na přikázanou tabuizaci jak veřejné pochybnosti o multikulti receptech, tak i veřejného vyjadřování nežádoucích pravd, které jsou bez ideologických brýlí o sobě evidentní. Samolibost a sebeúchvat pokryteckých zachránců světa před rasismem tedy vyvolává nenávist k oprávněným oponentům. Omezuje jejich práva i svobody a páchá tak pod zdáním ušlechtilosti nespravedlnost ve velkém; typický to produkt od etiky emancipovaných ideologií.

Jestliže se tedy v souvislosti s multikulturalizmem mluví o pseudohumanizmu, pak to rozhodně není laciná nálepka. Podobně dává smysl, když se o multikulturalistech řekne, že páchají dobro. Prosazují dobro „utlačovaných“ hlava nehlava, takže přitom klidně utlačují jiné, když je degradují na pasivní objekty a prostředky uskutečňování svých spásonosných projektů.

Je smutným paradoxem, že se tak mnozí dnešní intelektuálové uchylují k totalitním praktikám, proti nimž dříve v jiném nasvícení bojovali. Nechali se opít neomarxistickým rohlíkem, stejně jako se jejich předchůdci nechali tak snadno zmást nelidským marxismem. To už je ale problém tragických důsledků filosofické (nedo)vzdělanosti.